

Nội dung bài viết

1. [Tập làm văn: Tả người trang 152 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2](#)

Tập làm văn: Tả người trang 152 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2

Câu 1 (trang 152 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2):

Chọn một trong các đề bài sau:

1. Tả cô giáo (hoặc thầy giáo) đã từng dạy em và để lại cho em nhiều, tình cảm tốt đẹp.
2. Tả một người ở nơi em sinh sống (chú công an phường, chú dân phòng, bác tổ trưởng dân phố, bà cụ bán hàng,...).
3. Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc.

Trả lời:

Đề 1: Tả cô giáo (hoặc thầy giáo) đã từng dạy em và để lại cho em nhiều, tình cảm tốt đẹp.

Mẫu 1:

Thầy Hùng là thầy giáo mà em vô cùng kính trọng.

Thầy ấy là giáo viên dạy âm nhạc của em. Thầy có vẻ ngoài lịch lãm và trưởng thành so với tuổi. Thầy cao chừng 170cm, với vóc dáng rắn chắc, khỏe mạnh. Mái tóc thầy nhuộm màu nâu nhạt, thường được vuốt ra sau, để lộ vầng trán rộng. Đôi mắt đen và sáng, luôn nhìn chúng em với ánh mắt hiền từ. Thầy thường mặc áo sơ mi và quần âu khi đến trường. Thầy bảo, lúc nào mình cũng phải xuất hiện thật chỉnh chu, bởi đó là cách thể hiện sự tôn trọng với người khác.

Trong giờ học, thầy Hùng là một giáo viên tâm huyết, vui tính. Ngoài giờ học, thầy là người bạn để chúng em được chia sẻ những câu chuyện, khúc mắc trong học tập. Thầy còn là tấm gương sáng cho chúng em noi theo. Vì thầy luôn năng nổ tham gia các hoạt động tập thể của trường. Thầy còn mở lớp dạy hát miễn phí ở nhà cho các bạn nhỏ đam mê âm nhạc nữa.

Em rất tự hào khi được là học sinh của thầy Hùng.

Mẫu 2:

Mái trường là ngôi nhà thứ hai của em và cô giáo cũng như là người mẹ thứ hai của em vậy. Và người mẹ hiền thứ hai của em là cô giáo Cúc - giáo viên chủ nhiệm của em từ khi em mới chập chững vào lớp 1 cho tới tận bây giờ.

Ấn tượng đầu tiên của em về cô Cúc đó là dáng người thon thả cùng với khuôn mặt vô cùng hiền lành của cô. Cô giáo em có một thân hình mảnh mai, cô cao tầm 1m65. Mỗi khi lên lớp cô hay mặc áo dài, thường là những chiếc áo lụa, đủ màu sắc tươi đẹp, rất phù hợp với thân hình và làn da trắng hồng của cô. Tà áo dài của cô như truyền thêm cho chúng em tình yêu quê hương đất nước, yêu truyền thống văn hóa của dân tộc. Cô có mái tóc dài và đen mượt, ôm lấy gương mặt trái xoan của cô. Điều em ấn tượng nhất trên khuôn mặt của cô đó là đôi mắt. Đôi mắt cô to tròn và đen láy. Mỗi khi cô nhìn chúng em, em thấy được sự trìu mến và những tia nhìn ấm áp từ đôi mắt ấy. Cô cũng rất hay cười với chúng em, để lộ ra hàm răng trắng và đều như hạt bắp.

Cô rất thương yêu học sinh. Nhớ những ngày đầu khi em mới bước vào lớp một. Rồi xa vòng tay của cha mẹ, bước vào một môi trường mới với những người bạn mới. Em vô cùng sợ hãi. Cứ khóc lóc đòi về với mẹ. Cô đã ân cần tới bên. Ôm em vào lòng nhẹ nhàng vỗ về em. Đôi bàn tay thon dài và ấm áp của cô vỗ nhẹ lên lưng em. Khiến cho em có cảm giác an toàn và gần gũi. Rồi em cũng nín khóc, ngoan ngoãn theo cô vào lớp.

Cô là người mẹ hiền thứ hai của chúng em. Dù sau này, khi không được học cô nữa nhưng em cũng sẽ không bao giờ có thể quên hình ảnh một người cô giáo xinh đẹp lại hiền lành đã giúp đỡ em rất nhiều trong thời gian em học dưới mái trường tiểu học này.

Mẫu 3:

Trong nhà trường, thầy, cô giáo nào em cũng kính yêu nhưng cô Hạnh là người đã để lại cho em nhiều ấn tượng đẹp đẽ nhất.

Dáng người cô cân đối, làn da ngăm ngăm trông gọi lên ở cô một sự khỏe mạnh, chất phác. Khuôn mặt tròn, phúc hậu. Nhìn mái tóc điểm bạc và những vết nhăn trên khuôn mặt ấy em đoán cô đã ngoài bốn mươi tuổi. Cô rất thích mặc những bộ trang phục sẫm màu. Tuy giản dị nhưng cũng thật đẹp, thật trang nhã. Cô thường đeo kính trắng. Ấn tượng đôi mắt kính trong suốt ấy là cặp mắt sâu và sáng của cô. Đôi mắt thật hiền từ, thường nhìn chúng em bằng cái nhìn trìu mến. Khi cô mỉm cười hàm răng trắng nõn lộ ra ánh mắt long lanh và dịu hiền khó tả. Em thích nhất là đôi bàn tay cô. Tuy bàn tay xương xương nhưng cô chấm bài nhanh thoăn thoắt. Mỗi con điểm mười trên trang vở của chúng em là liều thuốc hiệu nghiệm giúp cô quên hết nhọc nhằn. Mỗi khi cô viết bài trên bảng lớp, những đường gân rần rở nổi lên. Nhìn đôi bàn tay cô em hình dung cô là một kiến trúc sư đang vẽ nên những nền móng của những tòa

nhà vững chắc. Nói cho đúng hơn, cô là một kĩ sư tâm hồn đã dìu dắt rất nhiều thế hệ.

Cô rất yêu chúng em và quan tâm đặc biệt đến các bạn học yếu, các bạn có hoàn cảnh khó khăn. Cô đã không ngần ngại mua cho chúng em những bút, những vở để học tập. Những lúc ấy em hình dung cô như người mẹ thứ hai của mình. Tuy bây giờ em không còn học cô nữa nhưng em luôn nhớ về hình ảnh của cô, luôn biết ơn cô đã dìu dắt chúng em khôn lớn nên người.

Mẫu 4

Năm nay, em đã học lớp Năm. Vì vậy ở dưới mái trường tiểu học thân thương này, em đã trải qua học nhiều thầy cô. Tuy nhiên hầu hết các thầy cô vẫn còn dạy ở trường. Chỉ có cô Tâm là về hưu, cũng là người cô giáo đã để lại cho em nhiều ấn tượng và tình cảm tốt đẹp nhất.

Năm em học cô Tâm năm lớp Ba thì cô đã ngoài tuổi năm mươi. Với vóc người tầm thước, tóc uốn ngắn, nước da trắng giúp cho cô trẻ hơn so với số tuổi. Vòng trán cô rộng, cao với khoảng 30 năm trong nghề, tất cả đã toát lên trên gương mặt vẻ đạo mạo của một người trí thức. Đôi mắt cô hiền từ rất phù hợp với giọng nói nhỏ nhẹ, từ tốn. Mỗi khi cô cười, nụ cười thật thân thiện và để lộ hai hàm răng trắng muốt, đều đặn. Tuy cô vẫn mặc áo dài đến trường như bao cô giáo khác nhưng trông giản dị qua những màu sắc sẫm hơn.

Trong lớp, cô giảng bài thật dễ hiểu. Nếu có bạn nào chưa thông, cô không bao giờ to tiếng rầy la, chê bai mà còn khuyến khích cứ nêu lên những điều không hiểu để nghe cô giảng lại. Đối với học sinh yếu, cô còn dành thời gian hướng dẫn thêm, để tất cả học trò mình ai cũng tiến bộ. Đối với các em có hoàn cảnh khó khăn, cô đặc biệt lưu tâm và tìm cách giúp đỡ. Có lần em nằm viện cả tuần, thật là cảm động khi cô vào bệnh viện thăm. Cô đã để nhiều tâm sức vào mọi hoạt động của lớp, của đội. Mỗi khi lớp chúng em được tuyên dương, được khen thưởng, cô biểu hiện niềm vui bằng nụ cười thật tươi. Gương mặt cô đôn hậu, tính tình cô hiền lành nên rất được lòng đồng nghiệp, phụ huynh học sinh. Cô còn tận tình đến nhà phụ huynh để trao đổi nhằm cùng nhau sửa chữa những thiếu sót trong học hành của lứa trẻ. Vì vậy cha mẹ học sinh rất yêu mến và tin tưởng cô. Chúng em xem cô như người mẹ thứ hai bởi đức tính của cô luôn khoan dung và độ lượng.

Mặc dù không còn gặp cô ở trường nữa nhưng trong lòng em vẫn còn đó sự kính mến, vẫn còn nhớ da diết những kỉ niệm trong thời gian cô dìu dắt. Bây giờ, cô Tâm về đâu, ở đâu? Em tin rằng một ngày nào đó, em sẽ tìm gặp lại cô: Một giáo viên đã cho em nhiều ấn tượng và tình cảm sâu sắc nhất trong thời thơ ấu.

Đề 2: Tả một người ở nơi em sinh sống (chú công an phường, chú dân phòng, bác tổ trưởng dân phố, bà cụ bán hàng,...).

Mẫu 1:

Tả cô lao công

Màn đêm đã buông xuống. Nhà nhà đều chìm vào trong giấc ngủ yên tĩnh. Ấy vậy mà ở góc đường, cô lao công vẫn đang miệt mài quét dọn và đi đổ rác.

Cô lao công này nhà ở dãy cuối cùng trong dãy nhà gần nơi em đang sinh sống. Ban ngày em thường xuyên gặp cô khi đưa đón con trai đi học. Cô năm nay khoảng 40 tuổi rồi. Vóc dáng cô gầy gầy và thấp bé. Làn da cô sạm đi nhiều vì phải làm việc dưới thời tiết nắng nóng và khắc nghiệt.

Khuôn mặt cô hình trái xoan với những đường nét dịu dàng. Mái tóc đen dày, óng mượt được cô búi lên gọn gàng đằng sau gáy. Cô có nụ cười duyên dáng và một đôi mắt biết nói. Em rất thích nói chuyện cùng cô ấy. Cô ấy như một quyển sách vậy, đi đâu gì cô cũng biết. Tính cách cô hòa đồng và nhiệt tình. Gia đình ai có chuyện gì cô đều chung tay giúp đỡ và không ngại ngần. Nhiều lần cô còn giúp mẹ em chở em đi học nữa. Gia đình em rất quan tâm và cảm kích cô.

Hằng ngày cô đi làm, cô đều mặc bộ đồ lao động màu xanh đậm. Đeo khẩu trang và đeo bao tay. Chân cô đi ủng cẩn thận và cầm một chiếc chổi lớn ở trên tay. Từ sáng đến tối đều có thể nghe tiếng chổi quét xào xạc của cô. Nhờ có cô mà khu phố lúc nào cũng thật sạch sẽ và gọn gàng. Lá cây và rác thải luôn được cô phân loại và xếp vào những vị trí khác nhau. Cô quả là một người phụ nữ kiên cường và dũng cảm khi đã lựa chọn công việc này. Hi sinh thầm lặng nhưng mang lại bao nhiêu là tuyệt vời cho tất cả mọi người.

Con cái của cô chắc chắn sẽ luôn tự hào vì có một người mẹ tuyệt vời như vậy. Em luôn yêu mến cô và xem cô như người thân trong gia đình mình.

Mẫu 2:

"Anh Hải ơi, tối nay họp lúc bảy giờ tại nhà tôi nha." Tiếng gọi ba em vừa dứt, em biết ngay người ấy là bác Thành. Được mọi người trong tổ yêu thương và tín nhiệm, bác Thành là tổ trưởng nơi em ở đã chục năm nay.

Bác Thành đã bốn mươi bốn tuổi, bằng tuổi ba em. Vóc dáng cao ráo, dáng đi nhanh nhẹn chẳng xứng với mái tóc muối nhiều hơn tiêu, bác rất năng nổ trong việc xóm giềng. Bác ấy có khuôn mặt chữ điền biểu hiện của một người nhiều nghị lực, đôi mắt sáng, tinh anh nói lên lòng nhiệt tình, luôn quan tâm đến mọi người. Ngoài giờ

làm việc tại một phân xưởng sản xuất, bác Thành thường lui tới thăm nom những gia đình neo đơn như nhà cụ Hơn, cụ Chiên, chú Hiệu v.v... Đó là các gia đình thương binh liệt sĩ. Công việc của bác rất cụ thể và luôn đạt hiệu quả cao. Năm ngoái, nhờ sự can thiệp và lòng kiên trì của bác Thành mà má Năm, người mẹ liệt sĩ đã có được căn nhà tình nghĩa khang trang cùng một số tiết kiệm do ủy ban quận tặng.

Đầu trên xóm dưới, ai có việc gì cần, gia đình nào gặp khó khăn, bất hòa đều nhờ một tay bác giúp đỡ và giải quyết thỏa đáng. Lãnh đạo phường, nhất là chú Sơn, công an khu vực rất nể và quý bác.

Mọi người đang chuẩn bị một buổi lễ Tuyên dương gương điển hình cho bác. Bọn nhỏ chúng em hay đòi bác kể chuyện chiến đấu ngày xưa của bác ở chiến trường Tây Nam. Bác Thành là một tấm gương để mọi người noi theo. Có tổ trưởng tốt, mọi người rất vui và an tâm với công việc của mình. Tình làng nghĩa xóm ngày càng bền chặt.

Mẫu 3:

Tả người hàng xóm

Đường Lê Duẩn Trung tâm thương mại huyện Tân Châu, nơi gia đình em ở có khoảng hai trăm hộ, phần lớn là dân buôn bán và cán bộ Nhà nước. Cạnh nhà cậu Út, nhà nào cũng có cửa hàng buôn bán cần thiết phục vụ đời sống bà con trong xóm cũng như khách thập phương hàng ngày. Trong cửa hàng mà gia đình em thường đến đây để mua sắm, do cô Cẩm phụ trách.

Em rất thích cô vì cô có thái độ phục vụ niềm nở và chu đáo đối với khách hàng. cô Cẩm khoảng ba mươi tuổi, dáng người cân đối. Chị có mái tóc đen huyền xõa ngang vai rất phù hợp với gương mặt trắng hồng xinh đẹp. Làn mi dài cong vút với đôi mắt long lanh như biết cười, biết nói. Đôi môi phơn phớt hồng càng làm cho nụ cười của cô thêm thân thiện dễ gần. Mỗi lần cô cười để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp. Vì thế, khách đến mua hàng rất thiện cảm với cô Cẩm. Cửa hàng của cô, hàng hoá được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng nên những lúc đông khách, đôi tay nhanh nhẹn của cô chỉ vài động tác quen thuộc là vớ đúng món hàng mà khách hàng cần đến. Không để khách phải đợi lâu, cô luôn tươi cười giới thiệu các chủng loại mặt hàng và giá trị sử dụng hợp với túi tiền của người dân ở xa đến cũng như bà con lối xóm khi cần. Không ba ngoa, nói thách như những người bán hàng trong khu phố chợ, cô dịu dàng giải thích những gì khách hàng chưa rõ và đổi lại hàng theo yêu cầu của khách. Đối với những khách hàng khó tính, cô vui vẻ lựa lời sao cho “vui lòng khách đến vừa lòng khách đi”. Em chưa bao giờ thấy cô gắt gỏng với người mua hàng. Bởi vậy, nên cửa hàng của cô lúc nào cũng đông khách. Người vào mua đồ cũng có, người đến xem hàng cũng có. Thật là một cửa hàng nhộn nhịp.

Em yêu cô Cẩm, cô đúng là người hàng xóm thân thiết nhất của mọi người và mọi nhà cũng như khách thập phương.

Đề 3: Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc.

Mẫu 1:

Tả chú thợ điện thân thiện

Nắng chi chiều rải nhẹ trên con đường về nhà. Trên đường đi, em chợt thấy một tốp các chú thợ điện đang đo và tháo lắp chiếc công tơ ở gần khu phố em. Trong đó, người làm em chú ý nhất là một chú thợ điện đang leo lên cột điện và xem xét công tơ.

Bỗng có người gọi tên chú. Thì ra, chú tên là Hiệp. Em đứng ngắm chú hồi lâu. Chú khoảng ba mươi tuổi. Bộ áo công nhân màu cam rất vừa vặn với vóc dáng to, cao của chú. Khuôn mặt chú vuông vắn. Tóc chú màu đen. Nước da chú ngăm ngăm màu bánh mật. Trông chú thật hiền từ.

Thấy em cứ đứng ngây người nhìn chú, chú nở một nụ cười thật tươi. Em tiến bước đến gần chú rồi chào: “Cháu chào chú ạ!” Chú xoa đầu em: “Cháu ngoan lắm, thế sau này cháu có muốn làm công việc như chú không?” Em đáp: “Cháu chưa biết được nhưng công tơ điện để làm gì thế hả chú?” Chú cười: “À! Công tơ điện dùng để đo lượng điện đã dùng cháu ạ!”

Mồ hôi trên lưng áo chú đã thấm ra ngoài nhưng chú vẫn hăng say làm việc. Tay chú nhanh thoăn thoắt. Mặc dù em không hiểu rõ công việc mà chú đang làm nhưng với thái độ làm việc như thế, em biết chú là một người rất yêu nghề. Nếu không có những thợ điện như chú sửa chữa kịp thời thì sinh hoạt của người dân sẽ gặp khó khăn. Em đang đứng thì chú quay xuống nói: “Thôi muộn rồi đấy, cháu về đi kẻo bố mẹ lo lắng.”

Em giật mình, chú nhắc em mới nhớ. Thôi đành chia tay chú ở đây vậy. Tuy bóng dáng chú đang xa dần nhưng em sẽ mãi nhớ về chú Hiệp – một người thợ điện thân thiện và biết quan tâm tới người khác.

Mẫu 2:

Tả bác tài lái xe Bus

Mỗi ngày đi học, tôi đều ngủ dậy từ rất sớm. Đứng trước nhà, tôi cảm nhận được cái sự trong lành tươi mát, thoáng thoảng lạnh từ những giọt còn đọng trên chiếc lá. Tôi cứ đứng đấy, chờ xe buýt.

Xe buýt đối với tôi vô cùng quen thuộc, nhưng mấy ai biết rằng, lần đầu tiên tôi đi xe buýt như thế nào. Cái cảm giác ấy vô cùng xa lạ. Tôi nghĩ rằng mình đang lạc vào một thế giới khác. Có lẽ tôi gần như khóc, nhưng bản thân tự nhủ, không được khóc, không được khóc. Nhưng rồi tôi đã khóc. Tôi yếu đuối, tôi hiểu bản thân mình chỉ là một thành phần nhỏ bé trong cuộc sống. Trong đầu của một đứa trẻ như tôi lúc đó chỉ nghĩ được như vậy thôi. Tôi khóc, và những giọt nước mắt dường như tan biến khi tôi nghe cái giọng ấm áp, trầm an ủi tôi. Đó chính là bác lái xe. Ấn tượng mà có lẽ trong đời tôi không bao giờ quên được.

Bác lái xe có thân hình cao cao, gầy gầy. Đôi mắt bác ánh lên vẻ trìu mến, phúc hậu. Tóc bác điểm những sợi trắng. Khuôn mặt hình điếu, ánh lên vẻ đẹp của một con người làm việc cho nhân dân, làm việc tốt. Thành thạo, tôi thường nắm lấy bàn tay bác để đi xuống dễ dàng hơn, tôi cảm thấy đôi bàn tay của bác ấm áp những vết chai. Tôi hiểu khi làm một việc gì đó, phải thật sự yêu nghề mới có thể làm được. Ngày nào cũng vậy, 5 ngày 1 tuần, tôi đi học bằng xe buýt của bác. Thời gian trôi qua mãi, tình cảm của tôi và bác càng thắm thiết hơn. Như in trong đầu tôi, không bao giờ có thể quên được. Hôm đó tôi bị bệnh, cả 1 tuần tôi không đi học. Vì thời gian bận rộn, bác không thể đến thăm tôi, bác chỉ viết lá thư hỏi thăm sức khỏe tôi thôi. Tôi không buồn, vì tôi hiểu công việc của bác. Xuân, Hạ, Thu, Đông,...Bốn mùa như vòng tuần hoàn, trôi mãi, trôi nhanh, trôi và trôi. Và mùa hè cũng đã đến, tôi không biết nên vui hay buồn. Ba tháng hè dài đằng đẵng xa trường, xa bạn, va...xa bác. Trong cuộc sống, sự việc gì đến rồi cũng đến, sự việc gì đi rồi cũng đi. Ba tháng hè kết thúc. Tôi đã chuẩn bị rất kỹ cho năm học mới.

Lại như mọi hôm, tôi đứng trước nhà, xe buýt tới. Một sự thật phũ phàng, bác lái xe đã nghỉ việc, bác không làm nữa, bác nghỉ để dưỡng bệnh. Tôi biết những điếu đó là từ bác lái xe mới. Vậy là từ nay, tôi không bao giờ được gặp người cha thứ 2 của tôi nữa. Tệ hại hơn, bác bệnh mà tôi thì không biết làm như thế nào. Bác lái xe mới không như người cha thứ 2 của tôi. Bác khó chịu, tôi hỏi gì cũng cần nhẫn. Và từ đó, tôi không bao giờ nói chuyện trên xe buýt nữa.

Một hôm tình cờ, ngồi trên xe buýt, tôi hỏi chuyện về bác lái xe cũ. Thật ra bác đã chết vì căn bệnh gan. Tôi buồn. Tôi nhớ. Từ nay về sau, chỉ có thời gian mới chữa được vết thương của tôi.

Tôi thật sự nhớ bác. Đó là kỉ niệm mà tôi nhớ nhất. Không bao giờ có thể quên được. Người cha thứ 2 của tôi bây giờ đang ở đâu. Thiên đường chăng?

Mẫu 3:

Tả cậu bé đánh giày

Trong cuộc sống chúng ta gặp rất nhiều người. Có những người chỉ gặp một lần thôi nhưng để lại cho chúng ta những ấn tượng sâu sắc không thể nào quên. Và cậu bé đánh giày em từng gặp trên đường là một người như thế – một người em mới chỉ gặp một lần nhưng ấn tượng về cậu bé ấy khiến em không thể quên được.

Vào một sáng thứ bảy, khi được ba mẹ cho ra ngoài ăn sáng, em đã gặp một cậu bé đánh giày. Cậu bé ấy người nhỏ nhắn, thấp hơn em hẳn một cái đầu, em đoán chừng cậu bé ấy cũng ít tuổi hơn em. Hôm đó, trời mới vào đông se se lạnh, nhưng cậu bé đó chỉ mặc độc trên người một chiếc áo thun mỏng cộc tay đã cũ mềm. Bên dưới mặc một chiếc quần ngắn dài tới đầu gối để lộ đôi chân đen mà gầy gò. Bàn chân thì đeo đôi dép tổ ong, chắc cậu được ai đó cho lại vì nó to hơn hẳn so với size chân của cậu. Cậu bé có một khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng có lẽ vì đi nắng nhiều nên da cậu đen cháy lại. Đôi mắt to và tròn, trong vắt như hòn bi ve. Gương mặt nhỏ lấm tấm những vết bẩn.

Nhưng đi đâu khiến cho gương mặt cậu bé ấy thu hút ánh nhìn của em đó là nụ cười tươi rói nở trên môi cậu. Em cảm nhận được sự yêu đời từ nụ cười đó của cậu. Mặc dù còn rất nhỏ đã phải ra ngoài bươn chải kiếm sống nhưng cậu bé ấy vẫn vui vẻ và hồn nhiên. Em thấy cậu bé đi tới các bàn ăn, hỏi từng người xem họ có muốn đánh giày không? Dù có người từ chối, nhưng cậu bé đó vẫn không tỏ ra khó chịu hay buồn bã mà vui vẻ đi sang bàn khác. Thấy vậy em quay ra bảo ba: “Ba ơi, giày ba bẩn rồi kìa. Ba nhờ cậu bé kia đánh giày hộ ba đi.” Ba em biết em muốn giúp cậu bé. Liên gọi cậu bé lại, nhờ đánh giày. Khi thấy có người kêu đánh giày cậu bé ấy mừng lắm. Đôi mắt đen sáng lung linh, và nụ cười trên môi như càng tươi hơn.

Em rất thương cậu bé. Vì cậu bé ấy tuy còn nhỏ tuổi hơn em nhưng đã phải chịu nhiều khổ cực. Đáng ra tuổi của cậu bé đó phải được vui vẻ nô đùa và được chăm sóc. Nhưng thực tế cậu bé ấy lại phải ra đường, dãi nắng dầm mưa để có thể mưu sinh.

Về đến nhà hình ảnh của cậu bé nhỏ nhắn ấy vẫn in đậm trong đầu em. Nếu lúc này có một đi đâu ước em sẽ ước tất cả trẻ em trên trái đất này đều được sống trong một tuổi thơ hạnh phúc mà không phải đi kiếm tiền sớm như vậy.